

Arrest

nr. 178 245 van 23 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 22 november 2016 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 november 2016 om 11 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. KOLESNIKOVA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 14 november 2016 aangetroffen werkend bij een politiecontrole.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 14 november 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, dat verzoeker op 14 november 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [B.]

voornaam: [V.]

[...]

nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor sluikwerk. (PV nummer HV.69.L7.006805/2016 van de politie zone van Zaventem.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor sluikwerk. (PV nummer HV.69.L7.006805/2016 van de politie zone van Zaventem.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV nummer HV.69.L7.006805/2016 van de politie zone van Zaventem.)

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming O[e]kra[i]ne.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker ook op 14 november 2016 ter kennis werd gebracht, vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de vordering tot schorsing van de beslissing van 14 november 2016 tot het opleggen van een inreisverbod merkt de Raad op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) als volgt luidt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel. Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure tot schorsing bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in de bewoordingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet – , dan nog toont verzoeker niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot

schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod dient te worden verworpen.

2.2. Wat betreft de beslissing vasthouding met het oog op verwijdering, die is opgenomen in dezelfde akte als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden aangegeven dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

2.3. Aangaande het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en zet uiteen dat hij van zijn vrijheid is beroofd en dat een concrete repatriëeringsdatum werd bepaald.

Het is niet betwist dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en dat hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn een schorsingsverzoek indiende, zodat, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het hoogdringend karakter van de vordering tot schorsing kan worden aangenomen.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschafft de volgende toelichting:

“De genomen maatregel staat niet in verhouding met het feiten en heel het dossier [is] gebaseerd [...] op een PV van vaststelling, waaruit geenszins een vaststelling van illegale arbeid blijkt. Zoals hierboven vermeld is, is verzoeker een vriend van de gastheer waar hij verbleef en de gastheer heeft hem gevraagd om mee te helpen aan zijn kennis om een container in te laden. Deze hulp had onbezoldigde karakter. Waarvan verklaring is van de heer [S.C.]”

Het voorhanden zijn van onwettige arbeid moet door DVZ bewezen worden, en dit bewijs moet zich in het administratief dossier bevinden (RvS 26 januari 2004, nr. 127.429)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op correcte feitenbevinding. (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411) Bij het nemen van een beslissing met de overheid zich steunen op alle gegevens van het dossier. De verklaring van de heer [S.C.] is niet door de overheid in aanmerking genomen.

Het doel van de rechten van verdediging en de hoorplicht komen in feite met elkaar overeen. Enerzijds beogen zij de belangen van de individuele burger te vrijwaren door hem de mogelijkheid te bieden een voor hem ongunstige beslissing te voorkomen. Anderzijds streven zij ook naar de vrijwaring van de belangen van het bestuur door te vermijden dat laatstgenoemde zonder kennis van zaken een onzorgvuldige beslissing neemt. Bijgevolg dragen de rechten van verdediging tevens bij tot het nemen van zorgvuldige beslissingen in hoofde van de overheid (I. OPDEBEEK, o.c., nr. 4; J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge, Vanden Broele, 2002, 36-37; J. BAERT, 'Over niet-Belgische leerkrachten en de hoorplicht bij weigering van een afwijking op de nationaliteitsvereiste', T.O.R.B. 1996-97, 187-190.).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012J C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C- 166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34). Het waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Verzoeker spreekt geen enkele van landstalen, hij spreekt alleen gebrekkig Engels. Hij probeerde een verklaring aan politie agenten te doen maar zij hebben hem alleen maar uitgelachen blijkbaar omwille van zijn gebrekkig Engels. Naderhand heeft hij alleen telefonisch contact gehad met een tolk om algemene informatie aan sociale assistent van gesloten centra door te geven. Verzoeker had geen mogelijkheid om zijn standpunten toe te lichten.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. [8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr, blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Indien verzoeker mogelijkheid had om aan politie agente of aan DVZ zijn standpunt duidelijk te maken dan zou hij zijn relaties met de heer [S.C.] en heer [A.K.] kunnen uitleggen. Tegenpartij heeft aldus twee zeer zware beslissingen genomen, namelijk een terugkeerbeslissing en een inreisverbod, zonder die zorgvuldig voor te bereiden, en onder andere zonder verzoeker eerst in aanwezigheid van een tolk te laten verhoren.

Zodoende heeft tegenpartij zowel haar motiveringsplicht als haar zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Verzoeker heeft geen kennis van proces-verbaal gehad.

Verzoeker is in een gesloten centra opgesloten omdat hij zogenaamd geen vaste verblijfplaats had. Maar hij was maar paar dagen in België en zijn gastheer [A.K.] heeft hem niet kunnen registreren.

Artikel 3 van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers luidt: "Deze wet is van toepassing op de buitenlandse werknemers en op de werkgevers.

Voor de toepassing van deze wet worden gelijkgesteld :

- 1° met buitenlandse werknemers : de buitenlandse onderdanen die anders dan krachtens een arbeidsovereenkomst, arbeid verrichten onder het gezag van een ander persoon;
- 2° met werkgevers : de personen die de onder 1* genoemde personen tewerkstellen.

Voor de toepassing van deze wet worden de schouwspelartiesten vermoed te zijn aangeworven met een arbeidsovereenkomst voor bedienden, tenzij het tegendeel wordt bewezen."

De bestreden beslissing stelt niet dat verzoeker een werk onder het gezag van een ander persoon uitoefende. Met andere woorden motiveert de bestreden beslissing niet dat verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 3 van de wet van 30.4.1999 zou vallen, zodat hem niet verweten kan worden niet over een arbeidskaart."

De Raad dient allereerst op te merken dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en ook niet werd toegepast bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. De verwijzing naar voormelde wetsbepaling is dan ook niet dienend.

Daarnaast moet worden gesteld dat verzoeker in wezen aanvoert dat er, zonder dat er bewijzen voorliggen, bij het nemen van de eerste bestreden beslissing verkeerdelijk is uitgegaan van de veronderstelling dat hij een beroepsbedrijvigheid zou hebben uitgeoefend waarvoor hij over een arbeids- of beroepskaart zou dienen te hebben beschikt. Uit de door verweerder aan de Raad overgemaakte stukken blijkt evenwel dat verzoeker, samen met nog een ander persoon, werd aangetroffen toen hij werken aan het uitvoeren was in een woning te Sterrebeek, dat hij poogde zich te verstoppen toen de politie een controle doorvoerde, dat hij toen hij alsnog werd aangetroffen erkende te "*helpen*" bij werken, dat werd vastgesteld dat hij niet over een arbeidscontract beschikte en dat door de politiediensten een proces-verbaal werd opgesteld. Verzoeker kan, gelet op voorgaande vaststellingen, niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat er geen bewijzen van een onwettige tewerkstelling voorliggen. Zijn bewering dat hij geen kennis kreeg van het proces-verbaal HV.69.L7.006805/2016 dat met betrekking tot de vastgestelde feiten werd opgesteld doet geen afbreuk aan het feit dat uit een administratief verslag van de politiediensten blijkt dit proces-verbaal wel degelijk werd opgesteld.

Verzoeker stelt nog dat uit het verhoorverslag waarin de verklaringen van C.S., de persoon die vroeg om de werken uit te voeren, zijn opgenomen kan worden afgeleid dat hij onbezoldigd hulp verleende en dat verweerder geen rekening heeft gehouden met dit stuk. Er moet evenwel worden gesteld dat verweerder niet over dit document kon beschikken en het derhalve niet in aanmerking kon nemen. Voorts moet worden aangegeven dat niet blijkt waarom verzoeker indien hij niet was tewerkgesteld en hij meende met alles in regel te zijn toch poogde zich aan de politiecontrole te onttrekken en moet worden geduïd dat het feit dat C.S. niet verklaarde dat hij verzoeker en zijn collega zelf zou betalen niet impliceert dat moet worden aangenomen dat er in casu geen sprake is van het uitoefenen van een beroepsbedrijvigheid zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. C.S. gaf immers ook aan alles te organiseren via een vriend. Daarenboven moet worden benadrukt dat het gebruik maken van de diensten van iemand die sluiwerk verricht strafbaar is en de verklaringen van C.S. derhalve ook in die context moeten worden bekeken.

Wat betreft verzoekers standpunt dat hem niet kan worden verweten dat hij niet beschikte over een arbeidskaart aangezien hij geen werk uitoefende onder het gezag van een ander persoon moet erop worden gewezen dat de verweerder in de eerste bestreden beslissing in het midden laat of verzoeker als arbeider of zelfstandige handelde en verwees naar de uitoefening van een beroepsbedrijvigheid "*als zelfstandige of in ondergeschikt verband*", zonder in het bezit te zijn van de vereiste machtiging.

De Raad stelt vast dat het op basis van de voorliggende stukken prima facie niet kan worden besloten dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat verzoeker op heterdaad werd betrapt bij het uitoefenen van een beroepsbedrijvigheid zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Verzoeker voert verder aan dat hij diende te worden gehoord alvorens de eerste bestreden beslissing kon worden genomen. In het administratief verslag van de politiediensten te Zaventem kan evenwel worden gelezen dat verzoeker en zijn collega spontaan verklaringen aflegden en dat zij aangaven dat zij aan het "*helpen*" waren, doch dat zij geen gevolg konden geven aan de vraag om een arbeidscontract voor te leggen. Er kan dan ook niet worden gesteld dat verzoeker totaal niet werd gehoord en niet de kans kreeg zijn situatie te verduidelijken. Waar verzoeker nog voorhoudt dat hij niet deugdelijk werd gehoord omdat hij geen bijstand kreeg van een tolk moet worden gesteld dat hoe dan ook niet blijkt dat verzoeker nog bijkomende dienstige inlichtingen had kunnen verstrekken. Hij stelt immers louter dat indien hij met de hulp van een tolk op een meer deugdelijke wijze was gehoord hij zijn relatie met C.S. en diens vriend A.K. had kunnen uitleggen. Er blijkt evenwel niet dat deze aanvullende verklaringen verweerder ervan hadden kunnen weerhouden de eerste bestreden beslissing te nemen. Eventuele verklaringen omtrent verzoekers relatie met C.S. en A.K. doen immers geen afbreuk aan de formele vaststelling dat verzoeker op heterdaad werd betrapt bij het uitvoeren van werken terwijl hij niet

beschikte over een arbeids- of beroepskaart en dat hieromtrent een proces-verbaal werd opgesteld. Verzoeker toont bijgevolg prima facie zelfs niet aan dat hij nog een belang heeft bij zijn grief dat een verder gehoor vereist was.

De Raad merkt tevens op dat, gelet op artikel 5 van de Vreemdelingenwet, op verzoeker de verplichting rustte om zich te laten inschrijven bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij logeert en dat het niet ter discussie staat dat hij dit niet heeft gedaan. Verweerder heeft bijgevolg terecht vastgesteld dat verzoeker ook geen gekend verblijfsadres in België heeft.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

De Raad wijst er ten overvloede nog op dat verzoeker tevens in gebreke blijft om aan te tonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing aanleiding kan geven tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Hij geeft namelijk enkel aan dat hij van zijn vrijheid is beroofd en dat hij pas na twee jaar opnieuw naar België zal kunnen komen. Het enkele feit dat verzoeker administratief van zijn vrijheid is beroofd laat de Raad evenwel niet toe te concluderen dat hij een moeilijk te herstellen nadeel lijdt en het feit dat verzoeker gedurende twee jaar het grondgebied van het Rijk of de Schengenlanden zal mogen betreden is geen nadeel dat rechtstreeks voortvloeit uit de eerste bestreden beslissing.

Er is bijgevolg ook niet voldaan aan de tweede in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. DE BOECK